

Kaikille riitti syötävää

Mirka muistaa sanoa joka päivä, miten onnellinen se on, kun ruokakaapin oven uskaltaa avata ilman hiirivaaraa. Minä en vieläkään ole vakuuttunut uuden keittiön paremmuudesta, se haisee väkevältä ja tavarat ovat väärillä paikoilla. Mirka ehdottaa, että kutsuttaan kavereita syömään ja juomaan, nyt uudessa keittiössä on niin mukava touhuilla. Siitä päätöksestä alkoi sitten monen päivän hullutus, eikä normaaleja juttuja hoidettu ajallaan. Mirka oli varastoinut keittiöön ruokaa niin paljon, että koko naapurustolle olisi riittänyt syötävää. Se oli seissyt aamusta iltaan keittiössä kippojen ja kuppien ääressä. Riku oli kantanut keittiöön kiliseviä kasseja. Mirka oli tiuskinut tiuhaan ja kieltänyt nyhräämästä jaloissa. Olin toden totta saanut tuntea, että minulla ei ollut paikkaa keittiössä.

Makaan eteisessä ja tuijotan ovea korvat ja kirsu viritettynä. Kun ovikello soi, toivon, että oven takana olisi tuttuja, mukavia ihmisiä. Vaikka minä rakastan kaikkia ihmisiä, tai melkein kaikkia, tiedän että kaikki eivät rakasta minua. Ikävien ihmisten varalta Mirka telkeää minut joskus makuuhuoneeseen. Vongun kuin kissapeto, haukun kimeästi ja raidoitan oven kynsilläni. Kerran kun minut oli taas teljetty makuuhuoneeseen jonkun huoltotyön takia ja kerroin mielipiteeni, sähkömies kysyi Mirkalta, mikä ihmeen eläin oven takana äänтелеe. Se ei oikein tuntunut uskovan, että osaan matkia kanarialintua.

Eteisessä isäntäväki hosuu vieraiden kanssa ja samaan aikaan työntelee minua taaemmaksi. Jokaisella ovikellon kilahduksella hypin ovea vasten. Haluaisin pusuttaa jokaista tulijaa, kertoa miten hauskaa on tavata. Jos pusu torjutaan, kirputan kevyesti kaulaa, käsivartta tai kämmenselkää. Haavereita on joskus sattunut, kun hammas osunut poskeen tai jokin hepene rispaantunut. Nolointa oli, kun tuttavamiehen uuden nahkatakkin hiha repeytyi tervehtimishulinassa. Kauhistelujen ja torujen jälkeen Mirka pyysi miestä menemään takkiostoksille ja tuomaan kuitin meille. Vakuutusasia taas kerran.

Ihmisten keskinäinen tervehtiminen on omituista seurattavaa. Ne puristavat toisiaan kädestä, nytkähtelevät, nyökkäävät, jotkut tarttuvat kiinni olkapäistä ja heiluttelevat päätään edestakaisin. Ne katsovat toisiaan silmiin, paljastavat myös hampaat ja irvistelevät. Jos minun edessäni toinen koira käyttäytyisi noin, irvistäisin takaisin ja yhteenotto saattaisi olla edessä. Me koirat aloitamme tutustumisen peräpäästä, nuuhkimme hännäalusta. Sitten käydään läpi suupielet ja korvat ja joko hyväksytään ystävä tai ei.

Tunnistan hetkessä ihmisen, joka rakastaa koiria. Vihamielisen ja jännittyneen ihmisen haistan jo kaukaa, ja silloin olen minäkin varuillani. Jotkut ihmiset yrittävät harhauttaa ominaistuuksunsa piiloutumalla pahanhajuisen hajuverhoon. Kun Mirkan sukulaisnainen lehahtaa eteiseen, haistan hänessä koiravihaajan. Tekee mieli näykkäistä sitä persuuksista, mutta saan hillittyä itseni. Vieraiden joukossa on myös Mirkan työkaveri, joka suureen ääneen kuuluttaa inhoavansa koiria. Olen tarkkaillut sitä jo aikaisemmin ja yrittänyt joka tapaamisella käännättää sen mieltä. Joskus se kuitenkin antaa nuolaista kättä, joskus rapsuttaa korvan takaa ja joskus antaa hypätä syliin. Mies taitaa vain nauttia, kun saa Mirkan kiihtymään sanomalla typeriä asioita minusta. Olen kuullut sen suunnittelevan koiran hankkimista, kunhan töiltään ehtii.

Vieraat seisoskelevat olohuoneessa, eivätkä käy heti ruoan kimppuun. Pyörin piirissä seisovan vierasjoukon keskellä, siivoan lattialta murusia, yritän luoda leppoista tunnelmaa hännän viuhtaisuilla, tökin kuonolla mukavia vieraita jalkoihin ja kurkkaan tärkeän naisvieraan vaatteiden alle. Vieras vingahtaa, ja juomaa läikähtää sen lasista. Mirka pyytelee anteeksi puolestani ja hätistää minut ulos olohuoneesta.

Häntä koipien välissä lähden pois ja menen keittiöön. En ehdi murjottaa kauan, sillä paistetun lihan haju saa minut hyvälle tuulelle. Mirka on ottanut lihakimpaleen uunista ja laittanut sen pöydälle odottamaan, että vieraat pääsisivät ahmimaan herkkua. Ulotun nipin napin haukkaamaan siitä palan. Itse asiassa hotkin monta ihanaa suupalaa ennen kuin Mirka tulee keittiöön hakemaan paistia. Se nostaa kädet suulleen ja tuijottaa lattialla pyörivää kimpaletta. Kerrankin se on hiljaa. Onneksi se ei voi torua minua, kun vieraat voivat kuulla. Mirka kaappaa lihakimpaleen lattialta. Se kurkkaa olohuoneeseen ja viittoilee Rikua tulemaan keittiöön. Rikun pitää tarjota vieraille vielä yhden juomat, ennen kuin kutsu pöytään käy. Seuraan vieressä, kun Mirka napsii veitsellä paistista pois röpelöt hampaitteni jäljiltä, asettaa sen uudestaan tarjoiluvadille ja peittelee ruohoilla ja oksilla. Leikatut röpelöt se heittää kuppiini.

Vieraat pyydetään pöytään, mutta ennen kuin ne osaavat istuutua, kuuluu kauhea kolina ja hälinä. Ihmiset haluavat syödä laumana, mutta minä haluan ruokailla yksin. Silloin ei tarvitse epäillä, että naapurilla on enemmän ja parempaa ruokaa.

Kukaan ei huomaa, että livahdan pöydän alle. Kuuntelen vieraiden ääniä, väistelen levottomia jalkoja ja varon teräviä korkoja. Joku vieraista aivan varmasti tiputtaa ruoanmuruja. Kun laittaa varovaisesti kuonon jonkun koiraystävän syliin tai tökkää tassulla polvea, saattaa saada namin suoraan kielelle. Joskus vieraiden huuto ja mekastus on niin kovaa, että korvia viiltää. Nostan kuonon ylös ja uikutan. Ihmiset nauravat ja sanovat, että osaan laulaa niiden kanssa. Jos

aterialla on oikein hyviä ystäviä, Mirka antaa luvan hypätä syliin tai asettaa minulle oman tuolin pöydän ääreen. Lautasta eteeni ei sentään tuoda, mutta saan istua kuin täysivaltainen perheenjäsen vieraiden joukossa.

Näistä vieraista ei päästäkään eroon noin vain. Syötyään ne levittäytyvät sohvalle ja nojatuoleihin. Mirka jatkaa ravaamista keittiön ja olohuoneen välillä. Jos Mirka näyttää rasittuneelta, minä olen jo aivan poikki. On jo iltaunien aika, mutta en voi jättää tätä laumaa olohuoneeseen mellastamaan. Onneksi ihmiset ovat jo juoman ja ruoan pehmentämiä, ja saan pyöriä vapaasti niiden jaloissa. Kukaan ei hätistele pois, vaikka valtaan sohvalta makuupaikan. Päinvastoin korvantaustan rapsuttajia on riittämiin; kun yksi lopettaa, toinen aloittaa. Heittäydyn selälleni, potkaisen tassuilla ilmaa ja kirahdan. Joku ymmärtää ja tarjoaa hetken maharaaputusta. Haukahdan kovempaa ja saan viereeni uuden rapsuttajan. Tämä on parasta, venytän kaulaa, kieputan kroppaa ja kerron mihin kohtaan kynnet saa upottaa. Lopulta annan silmäluomien lupsahtaa kiinni ja uskallan nukahtaa.

Parasta on, kun vieraat on saatu ulos ja saan pitää Mirkan ja Rikun itselläni. Kaikkialla on lautasia, ruokavateja, viinipulloja ja laseja. Esipesen astianpesukoneeseen asetetut lautaset, imuroin lattian ja hotkin kupistani ruoanrippeet, jotka Mirka on kaapinut vadeilta.

Mirka henkäisee ja tunnen, että se on onnellinen. Se kehuu itseään taitavaksi emännäksi. Se on niin totta! Rakastan Mirkan valmistamaa ruokaa, varsinkin lampaanpaistia ja kermakastiketta. Paukutan häntää tuolin jalkaan kun kuulen niiden juttelevan ja nauravan. Riku laskee tyhjät pullot ja sanoo, että juomaa oli ollut sentään tarpeeksi. Pääruoan kanssa oli vähällä käydä köpelösti.

Huomasitko, miten koiravihaajanainen söi paistia ahneesti, otti vielä lisääkin. Olisipa tiennyt, että paistissa oli koiran hampaanjäljet ja sen suusta jäänyt siihen vaarallisia bakteereja.

Vai minulla vaarallisia bakteereja suussani. Ei pidä paikkansa, murisen. Mirka lepyttelee, antaa minun nuolla kasvojaan ja suukotella suulle.

Riku pohtii, mitä olisi tehty, jos olisin ehtinyt syödä koko paistin.

Olisiko meillä ollut edes nakkeja jääkaapissa?

Olisi kyllä kehitelty jotain. Sanottu vaikka, että tänään on tämmöinen vegeilta, vihanneksia, salaattia.

Sitten Riku ja Mirka katsovat minua. Haukottelen ja tuijotan seinää, kun ne pohtivat, miksi olin varastanut ruokaa. Minun piti tietää hyvin, ettei ilman lupaa saa ottaa ihmisten ruokaa. Paistia riitti kuitenkin jokaiselle, kukaan ei ihmetellyt sen erikoista muotoa.

Loikkaan Mirkan syliin, nojaan rintaa vasten, nuuhkin korvanjuurta ja lipaisen poskea.